

24 Οκτωβρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ
ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΗΔΕΜΟΝΑ ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 564/96)

Σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης — Μαθητές — Απουσίες — Αδικαιολόγη-
τες απουσίες — Επιβαλλόμενη η θεώρηση απουσιών λόγω αποβολών
ως αδικαιολογήτων βάσει του Καν. 13(2)(α) των περί Λειτουργίας
των Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης Κανονισμών του 1990, Κ.Δ.Π.
5 310/90 — Ερμηνεία των όρων των κανονισμών «απουσία» και «αδι-
καιολόγητη απουσία» — Για την επιβολή της στασιμότητας μαθητή η
εφαρμογή του Καν. 13(2)(α) είναι αυτοδίκαιη και δεν απαιτείται πει-
θαρχική δίκη.

10 Ο αιτητής διά του πατρός του προσέβαλε την επιβολή στασιμότη-
τάς του στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου λόγω απουσιών με απο-
τέλεσμα να μην δικαιούται να συμμετάσχει και στις αντίστοιχες γρα-
πτές εξετάσεις.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφά-
σισε ότι:

1. Είναι εμφανές, όπως υποστηρίζει και ο δικηγόρος των καθ' ων, ότι
20 από μια απλή ανάγνωση των Κανονισμών 13(2)(α) και 13(2)(β)
μπορεί να γίνει διάκριση μεταξύ “αδικαιολόγητης απουσίας”, Κα-
νονισμός 13(2)(α) και “απουσίας” του Κανονισμού 13(2)(β).

Δεν γίνεται αποδεκτή η θέση του αιτητή ότι οι απουσίες του δεν

έπρεπε να κριθούν αδικαιολόγητες και ως εκ τούτου θα έπρεπε στην περίπτωση του να είχε εφαρμογή ο Κανονισμός 13(2)(β) και όχι ο Κανονισμός 13(2)(α) ο οποίος και εφαρμόστηκε. Γιατί, όπως εισηγείται, οι απουσίες του δε δημιουργήθηκαν από δική του πρωτοβουλία.

5

Είναι ευκρινής η ερμηνεία την οποία θέλει να δώσει ο νομοθέτης στον όρο “απουσία” και “αδικαιολόγητη απουσία” και θέμα κοινής λογικής κάθε μέσου και λογικού ατόμου. Αλίμονο αν οι απουσίες του αιτητή, οι οποίες βασικά οφείλονταν στην ανεπίτρεπτη συμπεριφορά του προς τους καθηγητές του ή και σε απουσία του από το σχολείο για συμμετοχή σε διαδήλωση, δεν μπορούσαν να θεωρηθούν “αδικαιολόγητες”. “Δικαιολογημένες”, προφανώς, μπορούν να χαρακτηριστούν οι απουσίες για τις οποίες ο αιτητής μπορεί να φέρει πιστοποιητικό για να τις αιτιολογήσει, όπως παραδείγματος χάριν ιατρικό πιστοποιητικό. Αυτές δεν οφείλονται σε υπαίτια πράξη του μαθητή.

10

15

Ενόψει των πιο πάνω, όχι μόνο λογικά κρίθηκαν από τους καθ' ων ως “αδικαιολόγητες” οι απουσίες του αιτητή, αλλά και επιβάλλετο η αντιμετώπισή τους αυτή.

20

2. Στη συνέχεια ο Διευθυντής του σχολείου με επιστολή του προς τον πατέρα του αιτητή τον πληροφόρησε ότι ο γιός του παρέμεινε στάσιμος αφού “υπερέβη το όριο απουσιών που προβλέπουν οι σχετικοί Κανονισμοί Λειτουργίας Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης”. Δεν έγινε δηλαδή τίποτε άλλο παρά η απλή εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου και συγκεκριμένα του Κανονισμού 13(2)(α).

25

30

Δεν υπήρχε περίπτωση διεξαγωγής πειθαρχικής δίκης εφόσον ο ίδιος ο πιο πάνω Κανονισμός προβλέπει ότι εφόσον ο μαθητής συμπληρώσει 60 αδικαιολόγητες απουσίες αυτόματα παραμένει στάσιμος. Ο Κανονισμός αυτός (κ. 13) αναφέρεται στην “Ελλιπή Φοίτηση” η οποία παρατηρείται όταν ο μαθητής συγκεντρώσει αριθμό αδικαιολόγητων απουσιών ή και αριθμό απουσιών, ανεξάρτητα από την αιτία στην οποία οφείλονται. Και είναι λογική, η επιβολή της “στάσιμότητας” στον αιτητή όταν αυτός συμπληρώσει τον ενδεδειγμένο αριθμό απουσιών (60), εφόσον εκ των πραγμάτων η φοίτησή του είναι ελλιπής και δεν μπορεί να αναπληρωθεί με άλλο τρόπο.

35

40

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Διευθυντή Γυμνασίου
Φανερωμένης με την οποία δεν επιτρέπεται στον Αιτητή να παρα-
5 καθήσει στις γραπτές εξετάσεις του Ιουνίου 1996.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

10 Α. Βασιλειάδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για
τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Ο αιτητής με την παρούσα προσφυγή
του ζητά από το Δικαστήριο τις πιο κάτω θεραπείες:

20 “Α. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση του
καθ' ου η αίτηση με αρ. 1, ότι ο αιτητής δεν δικαιούται να
παρακαθήσει στις Γραπτές Εξετάσεις του Ιουνίου 1996
επειδή λόγω αποβολών εκ των μαθημάτων υπερέβη το
όριο απουσιών που προβλέπουν οι σχετικοί Κανονισμοί
Λειτουργίας Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης και
ως εκ τούτου αποφασίστηκε να παραμείνει στάσιμος είναι
25 άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου
αποτελέσματος.

30 Β. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση του καθ' ου η αί-
τηση αρ. 2 ημερ. 31.5.96 με την οποία έκρινε ως ορθή την
προγενέστερη απόφαση του καθ' ου η αίτηση 1 που αναφέ-
ρεται στη θεραπεία 1 πιο πάνω είναι άκυρη και χωρίς νο-
μικό αποτέλεσμα.”

35 Ο αιτητής κατά τον ουσιώδη χρόνο, δηλαδή κατά τη σχολική
χρονιά 1995-1996 ήταν μαθητής της τάξης Β4 του Γυμνασίου Φα-
νερωμένης Λάρινας.

40 Κατά τη διάρκεια της σχολικής αυτής χρονιάς ο αιτητής επε-
δείκνυε στο σχολείο, ιδιαίτερα έναντι των καθηγητών του, άσχημη,
απαράδεκτη και/ή ανάρμοστη συμπεριφορά η οποία οδήγησε στις
πολλαπλές αποβολές του από το σχολείο.

Όταν ο αιτητής συμπλήρωσε τις 30 πρώτες απουσίες από απο-
βολές, η Βοηθός Διευθύντρια κάλεσε τους γονείς του και τους ενη-
μέρωσε σχετικά, επεξηγώντας τους ότι οι 30 πρώτες αδικαιολόγη-

τες απουσίες δικαιολογούνται συνήθως από τον καθηγητικό σύλλογο για να δώσουν την ευκαιρία στο μαθητή να συναιτιαστεί, αλλά στο μέλλον αν ο γιός τους διαπράξει οποιοδήποτε άλλο παράπτωμα, τυχόν αδικαιολόγητες απουσίες δε θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν.

5

Επίσης η Βοηθός Διευθύντρια επέστησε την προσοχή των γονιών του αιτητή στον Κανονισμό 13(2) των περί Λειτουργίας των Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαιδεύσεως Κανονισμών του 1990, Κ.Δ.Π. 310/90, ο οποίος προνοεί ότι μαθητές που σημείωσαν, κατά τη διάρκεια ενός σχολικού έτους, αριθμό αδικαιολόγητων απουσιών μεγαλύτερο των 60, παραμένουν στάσιμοι.

10

Η συμπεριφορά του αιτητή εξακολούθησε να είναι ανάρμοστη παρά τις επανειλημμένες συμβουλές των καθηγητών του.

15

Το τέλος του β' τριμήνου βρήκε τον αιτητή να έχει συμπληρώσει 72 απουσίες και σύμφωνα με το σχετικό κανονισμό, έπρεπε να παραμείνει στάσιμος.

20

Ενόψει όμως του γεγονότος ότι στην ίδια μοίρα με τον αιτητή βρίσκονταν συνολικά επτά παιδιά της Β' και Γ' τάξης, σε συνεννόηση του Διευθυντή με τη Βοηθό Διευθύντρια, το θέμα τέθηκε ενώπιον του καθηγητικού συλλόγου στην τακτική του συνεδρία στις 7 Μαρτίου 1996 και έγινε εισήγηση να βοηθηθούν αυτά τα παιδιά "για να τους δοθεί η ευκαιρία για βελτίωση και να αντιληφθούν ότι το σχολείο είναι παιδαγωγούν ιδρυμα".

25

Γι' αυτό και αποφάσισαν τη μείωση των αδικαιολόγητων απουσιών όλων των παιδιών σε 59.

30

Την πιο πάνω απόφαση του καθηγητικού συλλόγου η Βοηθός Διευθύντρια την ανακοίνωσε προσωπικά στον αιτητή καλώντας τον να είναι συγκαταλημένος και φρόνιμος ώστε να περάσει τη χρονιά του. Κατά ανάλογο τρόπο ενημερώθηκαν και πάλι οι γονείς του, χροιά τους τον κώδωνα κινδύνου ότι με 61 απουσίες το παιδί τους θα παρέμενε στάσιμο.

35

Η καθόλα όμως ανάρμοστη προκλητική και κακή συμπεριφορά του αιτητή έναντι συγκεκριμένου καθηγητή του, ενώπιον άλλων καθηγητών, οδήγησε σε νέα αποβολή του ανεβάζοντας τις αδικαιολόγητες απουσίες του σε 74.

40

Ενόψει των πιο πάνω γεγονότων και των σχετικών Κανονι-

σμών που διέπουν τη λειτουργία των σχολείων, ο Διευθυντής του Γυμνασίου Φανερωμένης με επιστολή του ημερομηνίας 15 Μαΐου 1996 προς τον πατέρα του αιτητή τον πληροφόρησε ότι ο γιός του δε δικαιούται να παρακαθήσει στις γραπτές εξετάσεις του Ιουνίου 5 1996, επειδή υπερέβη το όριο απουσιών που προβλέπουν οι σχετικοί Κανονισμοί και “ως εκ τούτου παραμένει στάσιμος”. (Βλ. παράρτημα Β στην ένσταση.)

Ακολούθησε επιστολή του πατέρα του αιτητή προς το Διευθυντή του Γυμνασίου η οποία παραλείφθηκε στις 20 Μαΐου 1996, με την οποία ζητούσε την αναθεώρηση της απόφασης του σχολείου να μείνει στάσιμος ο γιός του γιατί οι αποβολές οφείλονταν σ’ ένα και μόνο συγκεκριμένο καθηγητή. (Βλ. παράρτημα Β στην ένσταση.) 10

15 Στη συνέχεια ο Διευθυντής απάντησε προς τον πατέρα του αιτητή με επιστολή ημερομηνίας 24 Μαΐου 1996 (βλ. παράρτημα Γ στην ένσταση), απορρίπτοντας το αίτημά του για αναθεώρηση της επίδικης απόφασης και ότι οι αποβολές του γιού του προέρχονταν από συγκεκριμένο καθηγητή. Πρόσθεσε ότι αυτές οφείλονται σε 20 ποινές που του επιβλήθηκαν για διάφορα παραπτώματα κατόπιν γραπτών αναφορών από πολλούς καθηγητές για ανυπακοή, παράβαση και αθέτηση σχολικών κανονισμών. Γεγονός το οποίο επιμαρτυρείται από τα ερυθρά 1-29 του διοικητικού φακέλου του αιτητή και παραρτήματα Δ1-Δ5 στην ένσταση. Τόνισε δε ότι αυτή 25 ήταν ομόφωνη απόφαση του καθηγητικού συλλόγου του σχολείου.

Ο πατέρας του αιτητή απευθύνθηκε και στο Υπουργείο Παιδείας με επιστολή του ημερομηνίας 22 Μαΐου 1996, η οποία απαντήθηκε 30 από το Διευθυντή Μέσης Εκπαίδευσης στις 31 Μαΐου 1996. Του λέχθηκε ότι το σχολείο είχε εφαρμόσει με μεγάλη προσοχή τους σχετικούς Κανονισμούς Λειτουργίας των Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης καθόλη τη διάρκεια του σχολικού έτους. (Βλ. παράρτημα Ε στην ένσταση).

35 Στις 28 Μαΐου 1996 με νέα επιστολή τους οι γονείς του αιτητή απευθύνθηκαν και πάλι προς το Διευθυντή και τον καθηγητικό σύλλογο όπως επανεξετάσουν το θέμα και μη εφαρμόσουν την επίδικη απόφαση. Λέχθηκε επίσης για πρώτη φορά ότι ο αιτητής αντιμετώπιζε σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, μέχρι και φόβους για 40 απόπειρα αυτοκτονίας λόγω της πικρίας που αισθάνετο επειδή θα έμενε στάσιμος. (Βλ. παράρτημα Στ στην ένσταση.)

Απάντηση στην πιο πάνω επιστολή έδωσε ο Διευθυντής απορ-

ρίπτοντας και πάλι το αίτημά τους για αναθεώρηση της απόφασης των καθ'ων. (Βλ. παράρτημα Ζ στην ένσταση.)

Τέλος, παρατηρείται ότι οι αδικαιολόγητες απουσίες του αιτητή ήταν 79 αντί 74, όπως φαίνεται στο Δελτίο Ετήσιας Επίδοσής του. Οι γονείς του αρνήθηκαν να παρουσιάσουν το δελτίο στο σχολείο για να διορθωθεί το λάθος. (Βλ. παράρτημα Η1 και Η2 στην ένσταση.) 5

Ο αιτητής επικαλείται βασικά δύο νομικούς ισχυρισμούς για να στηρίξει την προσφυγή του και να επιτύχει ακύρωση της επίδικης απόφασης. 10

Ο πρώτος αναφέρεται στην πλάνη για την ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών Κανονισμών και ο δεύτερος στη μη τήρηση της νόμιμης διαδικασίας, που αυτή έπρεπε να ήταν πειθαρχική δίκη. 15

Είναι η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι η αποβολή δε θεωρείται αδικαιολόγητη απουσία μέσα στην έννοια του Κανονισμού 13(2)(α) των περί Λειτουργίας των Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαιδεύσεως Κανονισμών του 1990, Κ.Δ.Π. 310/90. Συνεπώς εφαρμόζεται ο Κανονισμός 13(2)(β) με βάση τον οποίο για να μείνει κάποιος στάσιμος οι απουσίες του αριθμητικά πρέπει να ξεπερνούν τις 225. Αριθμός απουσιών που δεν είχε ο αιτητής, με αποτέλεσμα να μην ήταν δυνατή η λήψη της επίδικης απόφασης. Σχολιάζεται επίσης ο χαρακτηρισμός των απουσιών του αιτητή από τους καθ'ων ως αδικαιολόγητος. Δεν είχαν δικαίωμα, γίνεται εισήγηση, να χαρακτηριστούν όλες του οι απουσίες αδικαιολόγητες εφόσον, σύμφωνα με τον Κανονισμό 13(9), “από το σύνολο των απουσιών οι οποίες οφείλονται σε ποινή αποβολής από το σχολείο, θεωρούνται δικαιολογημένες μόνο οι 30.” Συνεπώς μόνο οι 41 απουσίες από τις 71 που προέκυψαν από αποβολές μπορούν να κριθούν ως αδικαιολόγητες, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να εφαρμοστεί ο Κανονισμός 13(2)(α). 20
25
30

Είναι εμφανές, όπως υποστηρίζει και ο δικηγόρος των καθ'ων, ότι από μια απλή ανάγνωση των Κανονισμών 13(2)(α) και 13(2)(β) μπορεί να γίνει διάκριση μεταξύ “αδικαιολόγητης απουσίας”, Κανονισμός 13(2)(α) και “απουσίας” του Κανονισμού 13(2)(β): 35

“13.(2) Με επιφύλαξη των διατάξεων της προηγούμενης παραγράφου, παραμένουν στάσιμοι: 40

(α) Μαθητές που σημείωσαν αριθμό αδικαιολόγητων

5 απουσιών μεγαλύτερο των 60 ή
 (β) μαθητές που σημείωσαν αριθμό απουσιών μεγαλύτερο των 225 ανεξάρτητα από την αιτία στην οποία οφείλονται εκτός αν η περίπτωση καλύπτεται από την πρόνοια της υποπαραγράφου (γ) της παραγράφου (1) του παρόντος Κανονισμού.”

10 Δεν μπορώ να δεχθώ τη θέση του αιτητή ότι οι απουσίες του δεν έπρεπε να κριθούν αδικαιολόγητες και ως εκ τούτου θα έπρεπε στην περίπτωση του να είχε εφαρμογή ο Κανονισμός 13(2)(β) και όχι ο Κανονισμός 13(2)(α) ο οποίος και εφαρμόστηκε. Γιατί, όπως εισηγείται, οι απουσίες του δε δημιουργήθηκαν από δική του πρωτοβουλία.

15 Είναι ευκρινής πιστεύω η ερμηνεία την οποία θέλει να δώσει ο νομοθέτης στον όρο “απουσία” και “αδικαιολόγητη απουσία” και θέμα κοινής λογικής κάθε μέσου και λογικού ατόμου. Αλίμονο αν οι απουσίες του αιτητή, οι οποίες βασικά οφείλονταν στην ανεπίτρεπτη συμπεριφορά του προς τους καθηγητές του ή και σε απουσία του από το σχολείο για συμμετοχή σε διαδήλωση, δεν μπορούσαν να θεωρηθούν “αδικαιολόγητες”. “Δικαιολογημένες”, προφανώς, μπορούν να χαρακτηριστούν οι απουσίες για τις οποίες ο αιτητής μπορεί να φέρει πιστοποιητικό για να τις αιτιολογήσει, όπως παραδείγματος χάριν ιατρικό πιστοποιητικό. Αυτές δεν
 20 οφείλονται σε υπαίτια πράξη του μαθητή.
 25

30 Ενόψει των πιο πάνω, όχι μόνο λογικά κρίθηκαν από τους καθ’ων ως “αδικαιολόγητες” οι απουσίες του αιτητή, αλλά και επιβάλλετο η αντιμετώπισή τους αυτή.

35 Αναφορικά δε με τον ισχυρισμό του αιτητή ότι οι αδικαιολόγητες απουσίες του συνολικά ήταν μόνο 41, αφού οι 30 θεωρήθηκαν ως δικαιολογημένες σύμφωνα με τον Κανονισμό 13(2)(9), παρατηρώ ότι δεν ευσταθεί:

“13(2)(9). Από το σύνολο των απουσιών οι οποίες οφείλονται σε ποινή αποβολής από το σχολείο, θεωρούνται δικαιολογημένες μόνο οι 30 (τριάντα).”

40 Σύμφωνα με τα γεγονότα της υπόθεσης η Βοηθός Διευθύντρια ενημέρωσε τους γονείς του αιτητή ότι οι 30 πρώτες αδικαιολόγητες απουσίες του δικαιολογήθηκαν από το καθηγητικό σύλλογο και επέστησε την προσοχή τους ότι τυχόν άλλες αδικαιολόγητες απουσίες δεν θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν. Στη συνέχεια, στο

τέλος του β' τριμήνου ο αιτητής συμπλήρωσε 72 απουσίες. Μετά του χαρίστηκαν 13 από τον καθηγητικό σύλλογο, έτσι ώστε του απέμειναν 59 αδικαιολόγητες απουσίες. Στη συνέχεια αποβλήθηκε για μια περίοδο (ερυθρό 27 στο διοικητικό φάκελό του), συμπληρώνοντας 60 αδικαιολόγητες απουσίες. Στις 8 Μαΐου 1996 του επιβλήθηκε διήμερος αποβολή (ερυθρό 28), σύνολο δηλαδή 14 απουσιών, επειδή κάθε μέρα έχει 7 απουσίες. Σύνολο 74 αδικαιολόγητες απουσίες. Αυτό είναι το ιστορικό των απουσιών του αιτητή το οποίο δείχνει ανατίλεκτα ότι πέραν των 30 απουσιών του που δικαιολογήθηκαν κατ' αρχήν, υπήρχαν άλλες 74 αδικαιολόγητες αργότερα. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τη βεβαίωση που έδωσε ο Διευθυντής στις 22 Αυγούστου 1996 (βλ. ερυθρό 31 στο διοικητικό φάκελο).

Ενόψει των πιο πάνω δικαιολογημένα χαρακτηρίστηκαν οι 74 απουσίες του αιτητή ως αδικαιολόγητες και εφαρμόστηκε ο Κανονισμός 13(2)(α) της Κ.Δ.Π. 310/90.

Ο αιτητής ισχυρίζεται επίσης ότι εφόσον σύμφωνα με τον Κανονισμό 13(2)(5) οι αδικαιολόγητες απουσίες αποτελούν πειθαρχικό παράπτωμα, έπρεπε η επίδικη απόφαση να μείνει "στάσιμος" ο αιτητής, να αποφασισθεί με "δίκη" πειθαρχική. Έτσι ώστε να δοθεί και δικαίωμα ακροάσεως του πειθαρχικά διωκόμενου μαθητή.

Κατ' αρχήν θα πρέπει να γίνει διάκριση της διαδικασίας που ακολουθήθηκε κατά την επιβολή των επί μέρους ποινών που επιβλήθηκαν στον αιτητή για τα παραπτώματα που διέπραξε κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς και της επίδικης απόφασης των καθ' ων να καταστήσουν τον αιτητή στάσιμο.

Όταν κανείς ανατρέξει στο διοικητικό φάκελο της υπόθεσης θα παρατηρήσει ότι οι ποινές που επιβλήθηκαν στον αιτητή, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κανονισμού 17 της Κ.Δ.Π. 310/90, αποβολή περιόδου, μονοήμερη ή διήμερη αποβολή ή τετραήμερη αποβολή επιβλήθηκαν από το αρμόδιο πρόσωπο που προβλέπει ο Κανονισμός 17 δηλαδή είτε από τον ίδιο τον καθηγητή είτε από το Διευθυντή του σχολείου ή τη Βοηθό Διευθύντρια. Επίσης είναι εμφανές ότι ο πατέρας του αιτητή ενημερώθηκε σ' όλες τις περιπτώσεις των παραπτωμάτων του γιού του, είτε γραπτώς είτε τηλεφωνικώς. Βλέπε σχετικά την έκθεση της Βοηθού Διευθύντριας, κα Ε. Πέτρου, στη σελίδα 4, η οποία το επιβεβαιώνει. Αυτό φαίνεται επίσης και στα ίδια τα "Δελτία Αναφοράς Παραπτώματος" όπου αναγράφεται η επιβαλλόμενη ποινή στον αιτητή και υπάρχει στα πλείστα η υπογραφή του πατέρα του ότι ενημερώθηκε. Αναφέρω

σχετικά ερυθρά 4, 6, 10, 12, 28. Πρέπει επίσης να λεχθεί ότι η Βοηθός Διευθύντρια πολλές φορές επεδίωξε και μίλησε με τον αιτητή συμβουλευόντάς τον για τη συμπεριφορά του. (Βλ. σελ. 2 στην έκθεση της Βοηθού Διευθύντριας.)

5

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλα τα πιο πάνω δηλώνουν το νόμιμο της διαδικασίας που τηρήθηκε για την επιβολή των σχετικών ποινών στον αιτητή, που ήταν το πρώτο στάδιο.

10

Στη συνέχεια ο Διευθυντής του σχολείου με επιστολή του προς τον πατέρα του αιτητή τον πληροφορήσε ότι ο γιός του παρέμεινε στάσιμος αφού “υπερέβη το όριο απουσιών που προβλέπουν οι σχετικοί Κανονισμοί Λειτουργίας Δημοσίων Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης”. Δεν έγινε δηλαδή τίποτε άλλο παρά η απλή εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου και συγκεκριμένα του Κανονισμού 13(2)(α):

15

“(2) Με επιφύλαξη των διατάξεων της προηγούμενης παραγράφου, παραμένουν στάσιμοι:

20

(α) Μαθητές που σημείωσαν αριθμό αδικαιολόγητων απουσιών μεγαλύτερο των 60”

25

Δεν υπήρχε περίπτωση διεξαγωγής πειθαρχικής δίκης εφόσον ο ίδιος ο πιο πάνω Κανονισμός προβλέπει ότι εφόσον ο μαθητής συμπληρώσει 60 αδικαιολόγητες απουσίες αυτόματα παραμένει στάσιμος. Ο Κανονισμός αυτός (κ. 13) αναφέρεται στην “Ελλιπή Φοίτηση” η οποία παρατηρείται όταν ο μαθητής συγκεντρώσει αριθμό αδικαιολόγητων απουσιών ή και αριθμό απουσιών, ανεξάρτητα από την αιτία στην οποία οφείλονται. Και είναι λογική, πιστεύω, η επιβολή της “στασιμότητας” στον αιτητή όταν αυτός συμπληρώσει τον ενδεδειγμένο αριθμό απουσιών (60), εφόσον εκ των πραγμάτων η φοίτησή του είναι ελλιπής και δεν μπορεί να αναπληρωθεί με άλλο τρόπο.

35

Ενόψει όλων όσων έχουν πιο πάνω λεχθεί πιστεύω ότι οι καθ’ων επιβάλλετο να εκδώσουν την επίδικη απόφαση, με την οποία ο αιτητής έμεινε στάσιμος και δεν είχαν άλλη επιλογή.

40

Η προσφυγή του αιτητή απορρίπτεται, με έξοδα. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.